

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Milanem Tauberem ve věci

žalobkyně:

O. D., narozena XXX
státní příslušnost Ukrajina
bytem XXX

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu ze dne 11. 3. 2026, zaevidované pod sp. zn. OAM-0378211/DO-2026,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 11. 3. 2026 její žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod sp. zn. OAM-0378211/DO-2026, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu ze dne 11. 3. 2026, zaevidované pod sp. zn. OAM-0378211/DO-2026.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá soudní ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, který podle jejího názoru spočíval ve vrácení její žádosti o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelné. Uvádí, že dne 11. 3. 2026 podala u Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině v Brně žádost o dočasnou ochranu, kterou jí žalovaný bez dalšího vrátil s odkazem na nepřijatelnost, neboť žalobkyně byla v minulosti držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Bulharsku.
2. Žalobkyně k tomu namítá, že dočasná ochrana jí byla v Bulharsku udělena pouze na dobu určitou a její platnost skončila dne 23. 2. 2023, přičemž v době podání žádosti v České republice již nebyla držitelkou dočasné ochrany v žádném státě. Má za to, že pouhá skutečnost dřívějšího čerpání dočasné ochrany v jiném členském státě nemůže sama o sobě založit nepřijatelnost nové žádosti, a to tím spíše, pokud tato ochrana již zanikla.
3. Žalobkyně dále rozporuje aplikaci § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“), podle něhož je soudní přezkum vrácení nepřijatelné žádosti vyloučen. Tvrdí, že tato zákonná výluka je v rozporu s právem Evropské unie, zejména s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se směrnicí o dočasné ochraně, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora Evropské unie. Z uvedeného dovozuje, že její žaloba je přípustná a soud je povinen se jí věcně zabývat.
4. Pokud jde o samotnou nezákonnost zásahu, žalobkyně namítá, že ani nově zavedený důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina, navázaný na oznámení České republiky Evropské komisi o riziku vyčerpání kapacit, není slučitelný s unijním právem. Poukazuje na ustálenou judikaturu českých správních soudů, podle níž je tzv. druhotný pohyb držitelů, případně bývalých držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy přípustný a nelze jej sankcionovat automatickým odmítnutím žádosti o dočasnou ochranu. Podle žalobkyně směrnice o dočasné ochraně nepřipouští, aby členský stát jednostranně omezil přístup určité kategorie osob k tomuto institutu na základě vlastního oznámení o kapacitních problémech.
5. Žalobkyně se proto domáhá určení, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení její žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné byl nezákonný, a dále toho, aby bylo žalovanému zakázáno v porušování jejích práv pokračovat a aby byl obnoven stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.

II. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou, když žádost žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany vyhodnotil jako nepřijatelnou a vrátil ji žalobkyni s uvedením důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. Nezákonný zásah do práv žalobkyně proto popírá.
7. Žalovaný vychází z toho, že žalobkyně figuruje v unijní platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany jako osoba, které byla dočasná ochrana udělena v Bulharsku. Podle jeho názoru je tak skutkově nepochybné, že žalobkyně v minulosti získala oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie. Právní úprava obsažená v § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina přitom stanoví, že k naplnění důvodu

nepřijatelnosti postačí již samotná skutečnost, že cizinec dočasnou ochranu v jiném členském státě získal, a není rozhodné, zda je jejím držitelem i v době podání nové žádosti.

8. Žalovaný dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dne 25. 8. 2025 splnilo zákonný předpoklad tohoto důvodu nepřijatelnosti tím, že Evropské komisi zaslalo a zveřejnilo oznámení o riziku vyčerpání kapacit podle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina. Za této situace neměl žalovaný jinou zákonnou možnost než žádost žalobkyně považovat za nepřijatelnou. Dodává, že žalobkyně ani netvrdila skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny či z důvodů zvláštního zřetele hodných.
9. K námitce rozporu § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina s právem Evropské unie žalovaný uvádí, že nesdílí závěr žalobkyně ani české judikatury o jeho neaplikovatelnosti. Má za to, že otázka souladu tohoto ustanovení s uniijním právem nebyla dosud Soudním dvorem Evropské unie jednoznačně vyřešena. V rozsudku ve věci C-753/23 *Krasiliva* se podle žalovaného Soudní dvůr k této otázce výslovně nevyjádřil, naopak v bodě 30 odůvodnění připustil, že členské státy mohou při posuzování žádostí zkoumat, zda žadatel již povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě nezískal. Žalovaný poukazuje rovněž na praxi některých členských států, zejména Spolkové republiky Německo, které obdobné žádosti zamítají.
10. Žalovaný dále rozvádí, že ze směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), podle jeho výkladu neplyne právo osob, které již získaly oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jednom členském státě, přesunout se do jiného členského státu a získat tam stejné oprávnění z vlastní iniciativy. Dohoda členských států o neaplikování čl. 11 této směrnice podle žalovaného nezakládá osobám požívajícím dočasné ochrany právo na sekundární pohyb, nýbrž pouze upravuje vztahy mezi členskými státy. Tento výklad má být podle žalovaného potvrzen i novými recitály prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 2“), z nichž výslovně vyplývá, že členské státy nemají povinnost vydat povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobě, která již takové povolení získala v jiném členském státě.
11. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby městský soud zvážil položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie ohledně souladu § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina s právem EU. Pro případ, že by soud takový postup nezvolil, setrvává žalovaný na stanovisku, že napadený postup nebyl nezákonným zásahem a že žaloba má být jako nedůvodná zamítnuta.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobkyní i žalovaným doložených

písemnostech, které byly oběma stranám předem známy, a nebylo navrženo provedení dalších důkazních prostředků.

14. Úvodem soud uvádí, že žaloba v této věci je přípustná, jelikož SDEU ve věci *Krasiliva* dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. V kontextu řečeného je tudíž § 5 odst. 2 Legis Ukrajina rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, soud proto neaplikoval soudní výluky dle uvedeného ustanovení.
15. Žaloba je důvodná.
16. Podle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina *Ministerstvo vnitra* zašle *Evropské komisi* oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní *Ministerstvo vnitra* na svých internetových stránkách.
17. Podle § 5 odst. 1 Legis Ukrajina žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže
 - c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co *Ministerstvo vnitra* Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
18. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijímají osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Společenství. Vyjádří číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob. Tyto informace se zařadí do rozhodnutí Rady uvedeného v článku 5. Po přijetí tohoto rozhodnutí mohou členské státy prostřednictvím oznámení Radě a Komisi oznámit další kapacity pro přijetí. Tyto informace se bez prodlení předají UNHCR.
19. Podle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně, pokud počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu překročí v důsledku náhlého a hromadného přílivu kapacitu pro přijetí uvedenou v odstavci 1, posoudí Rada neprodleně situaci a přijme vhodná opatření včetně doporučení, aby daným členským státům byla poskytnuta další pomoc.
20. Soud přisvědčuje žalobkyni, že § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU, shodně jako je tomu v případě písm. c) a d) téhož odstavce. Jelikož závěry soudu vycházejí z judikatury Nejvyššího správního soudu k § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina, soud nejprve uvede argumentaci s tím související a následně se vyjádří k dotčené novele Legis Ukrajina.
21. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs

336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.

22. Výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 1“), právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl.
23. Závěry Nejvyššího správního soudu přitom nejsou rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí č. 1 i Prováděcí rozhodnutí č. 2 se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřila v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž legálně.
24. Na výše uvedeném nic nemění ani upravené recitály Prováděcího rozhodnutí č. 2, konkrétně recitály (5) a (6).
25. Podle recitálu (5) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[v] souvislosti s aktivací směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice {směrnice 2001/55/ES} na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak“.
26. Podle recitálu (6) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[s] ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za

účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě“.

27. Recitály sice upřesňují, jak by mělo být Prováděcí rozhodnutí č. 1 interpretováno, nijak ale výslovně nezakotvují, že by jednou udělená dočasná ochrana automaticky znamenala zákaz poskytnutí dočasné ochrany v jiném členském státě. Recitál (6) lze totiž interpretovat bez problému tak, že se tím aprobejme již SDEU přijatý závěr ve věci *Krasilova*, že členské státy mohou odepřít dočasnou ochranu u osoby, která již disponuje dočasnou ochranou v jiném členském státě, přičemž se takto udělené dočasně ochrany nehodlá vzdát. Recitál (5) pak upřesňuje, že se výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nevztahuje na osoby, které požívají dočasné ochrany v jiném členském státě, přičemž se bez povolení přesouvají na území jiného členského státu, což lze interpretovat tak, že se výluka čl. 11 nevztahuje na osoby, které požívají dočasnou ochranu v jednom členském státě, ale snaží se fakticky pobývat ve druhém členském státě. Ani v jednom recitálu se tudíž neřeší explicitně situace, které ovšem jsou primárním průvodním jevem druhotných pohybů v ČR – tj. situace, kdy ukrajinský uprchlík již nepožívá výhod plynoucích z dočasné ochrany v určitém členském státě, protože se této ochrany vzdal, či mu byla ukončena jinak, načež si požádá o udělení dočasné ochrany v ČR. Shora popsané situace se explicitně vyjadřují pouze k případům, které ovšem již dle judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu nebyly dovolené – tj. případy, kdy ukrajinský uprchlík se domáhá získání dočasné ochrany souběžně ve větším počtu členských států.
28. Z Prováděcího rozhodnutí č. 2 ani z Legis Ukrajina tudíž nevyplývá, že ukrajinský uprchlík, který požádal o dočasnou ochranu v určitém členském státě EU, již může nadále úspěšně čerpat dočasnou ochranu výlučně v tomto členském státě. Byť žalovaný takto konstantně interpretuje § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, v rámci soudního přezkumu je mu tato interpretace opakovaně vytýkána jako vadná.
29. Soud konstatuje, že důvod pro vrácení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina představuje sloučení a reformulaci důvodů dle písmen c) a d) téhož odstavce, přičemž vede ke stejným důsledkům pro žadatele o dočasnou ochranu. Jediná změna spočívá v tom, že možnosti aplikovat tento postup má předcházet oznámení žalovaného dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob.
30. Soudu ovšem není zřejmé, proč by takové oznámení mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany. Nejvyšší správní soud tuto možnost dovodil z čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí č. 1 a současného vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tom se nic nezměnilo, změnila se pouze vnitrostátní úprava, která však musí být v souladu s právem EU.
31. Oznámení dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU – je tedy politickým aktem, z něhož nelze dovozovat legislativní důsledky (překonání judikatorních závěrů), tj. ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Rozdíl obou

citovaných právních úprav pak spočívá v zásadě jen v tom, že § 3 odst. 3 Legis Ukrajina hovoří o riziku vyčerpání kapacit, zatímco čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně až o překročení kapacit.

32. Z pohledu soudu tak § 3 odst. 3 Legis Ukrajina představuje zakotvení institutu, který už v právu EU existuje, ovšem způsobem, jenž je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně – ze směrnice o dočasné ochraně neplyne, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita pro přijetí osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu, mělo jakékoli důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu. V případě § 3 odst. 3 Legis Ukrajina ani nedošlo k překročení kapacity, pouze to hrozí, jedná se tedy o méně závažný stav, než předvídá směrnice o dočasné ochraně.
33. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je nadto zjevně diskriminační, neboť se má týkat selektivně jen těch žadatelů, kteří se dožadují svého práva druhotného pohybu.
34. Měl-li tedy zákonodárce v úmyslu překonat závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR ze dne 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy), pak k tomu z výše uvedených důvodů tímto způsobem dojít nemohlo.
35. V této souvislosti se proto soud rozhodl nepodat předběžnou otázku ke SDEU, protože posoudil, že shora uvedený výklad obou prováděcích rozhodnutí a směrnice o dočasné ochraně shledal konformní s evropským právem a dle soudu se po rozhodnutí SDEU ve věci *Krasiliva* jedná o *acte éclairée*.
36. Žalovaný tudíž v této věci nepostupoval v souladu s právem, jak bylo vyloženo ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, která je plně aplikovatelná i na § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina. Nejvyšší správní soud dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 Legis Ukrajina je přípustný za podmínky, že takové osoby nepožívají ve stejný moment dočasně či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení. Jelikož tyto závěry nezpochybňuje ani přijaté Prováděcí rozhodnutí č. 2, pak na žalobkyni nelze vztáhnout ani § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina.
37. Koneckonců již i Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žádost osoby požívající dočasně ochrany na základě čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí č. 1, která žádá o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v ČR, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 Legis Ukrajina, ve znění účinném od 3. 9. 2025, z toho důvodu, že této osobě je nebo bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany také v jiném členském státě EU (rozsudek ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18). Na odůvodnění citovaného rozsudku, obdobné tomu podanému shora, zdejší soud rovněž odkazuje.
38. Na uvedeném závěru soudu nemění nic žalovaným dodané rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory ze dne 14. 11. 2025, sp. zn. 103.1/25-350-20251490/LiS, které žalovaný dodal soudu a na němž ilustruje řádnost svého postupu. Byť se uvedené rozhodnutí může věcně shodovat s postupem žalovaného, žalovaný nijak nedokládá, že by se jednalo o konstantní a soudně aprobovanou správní praxi v Německu. Žalovaný dodal pouze jedno izolované správní rozhodnutí, u něhož nadto není zřejmé, zda nebylo německými správními soudy (resp. nadřízenými správními orgány) zrušeno. Uvedené rozhodnutí tak má jen

mizivou relevanci pro posouzení interpretace a aplikace obou prováděcích rozhodnutí i směrnice o dočasné ochraně, a to tím spíše, že k těmto otázkám existuje shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu.

39. Po případném seznání, že žalobkyně v současnosti stále disponuje dočasnou ochranou v Bulharsku, měl žalovaný ověřit, zda Bulharsko nespojuje s přiznáním dočasné ochrany v jiném státě EU *ex lege* zánik dočasné ochrany v Bulharsku analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, a pokud by tomu tak nebylo, pak žalobkyni poučit o možnosti zneplatnění své případně existující dočasné ochrany v Bulharsku, jelikož není v souladu s právními předpisy možné souběžně požívat dočasnou ochranu ve více státech EU. Protože tak žalovaný neučinil, postupoval v této věci nezákonně. Zároveň soud dodává, že u takového ověření se nelze bez dalšího spoléhat na evidenci v systému TPD, u které není dán princip materiální publicity.
40. S ohledem na to, že soud rozhodl tímto rozsudkem ve věci samé, stalo se bezpředmětným rozhodovat o návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření. Soud zároveň nezaslal žalobkyni vyjádření žalovaného, protože dospěl k závěru, že v něm žalovaný uvedl pouze své obecně známé právní závěry ohledně mezí aplikace důvodů nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle Legis Ukrajina a neuvedl žádné skutečnosti, k nimž by bylo vyjádření žalobkyně nezbytné. Soud proto za situace, kdy plně žalobě vyhověl, neshledal důvod jí uvedené vyjádření zasílat, protože by to již nijak nemohlo přispět k ochraně jejích práv, resp. k možnosti svá práva uplatňovat a bránit.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobkyně na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před označením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.
42. Žalovaný je povinen v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobkyně disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne *ex lege* analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Pokud žalobkyně nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět její žádosti o dočasnou ochranu. Jestliže naopak bude žalobkyně disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, pak žalobkyni náležitě poučí o jejím právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a o případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobkyně neučinila.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, avšak žalobkyně v řízení žádné náklady netvrdila ani nejsou patrné ze soudního spisu. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2026

Milan Tauber v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.